

РЕШЕНИЕ

№ 7047

гр. София, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 31.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8112** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от Ш. К. – гражданин на Турция, против издадено от заместник - председател на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 4599/27.05.2022 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява, заедно с упълномощена адвокат и: поддържа жалбата, и искането за отмяна на решението, като цяло; представя в превод на български език два броя осъдителни присъди, съответно от Съд в [населено място] и от Окръжен съд в [населено място], за които адвокатът твърди да са се снабдили от електронната система на окръжния съд; представя също Резолюция на Европейския парламент, от 05.05.2022 г., както и писмено обяснение. В жалбата са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение. Не заявява искане за възстановяване разноски за водене на делото.

Ответникът – заместник председател на Държавна агенция за бежанците, посредством юрисконсулт оспорва жалбата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за нейнатанеоснователност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Жалбоподателят Ш. К. е гражданин на Турция, роден в [населено място] на 11.06.1974 г., мюсюлманин – сунит, вдовец. Личните данни са приети от писмената му декларация, понеже не е представил оригинални документи за самоличност. Впоследствие е представил фото – копия на национален паспорт, извлечение от граждански регистър, свидетелство за право да управлява МПС.

Процесната молба за закрила е подадена на 01.11.2021 г. С търсеция закриласа проведени две интервюта – на 03.12.2021 г. и на 20.01.2022 г. (л.л. 81, 47 от делото). Според обясненията Ш. К. е напуснал Турция в края на м.08.2021 г. с помощта на трафикант, влизайки в Гърция, където „на брега на голяма река“ бил задържан от гранични полицаи, които му отнели личните документи и 10 000 евро, а той се върнал обратно на турска територия, установявайки се в И. за „около петдесет дни“. След това, с помощта на приятели отишъл в О., откъдето, скрит в багажника на автомобил преминал през турския ГКПП „К.“, но после бил задържан от българските гранични власти на ГКПП „Капитан А.“. По време на първото интервю (03.12.2021 г. е разказал, че: е роден и живял в [населено място], като от 1995 г. до 1997 г. е бил студент в Анадолския университет, но е прекъснал следването си, за да отбие задължителна военна служба от 1997 г. до 1998 г., в [населено място], като шофьор с чин редник в сухопътни войски; съпругата му е починала през м. февруари 2019 г., а двете му пълнолетни дъщери и непълнолетният му син живеят с майка му, в [населено място]; брат му живее в САЩ, където живял и баща им, който е починал; на 24 юни 2021 г. е станал едноличен собственик на семейната фирма за кетъринг, която всеки ден снабдявала пет хиляди работници от фабрики в промишлената зона на града, но от 2017 г. фирмата не извършвала никаква дейност; симпатизирал на управляващата партия в Турция, без да е неин член и винаги е подкрепял политиките ѝ, освен три пъти, когато публично е изразил в социалните мрежи неодобрението си, относно управлението на страната; бил известен бизнесмен в [населено място] и това е мотивирало някои от неговите конкуренти в бизнеса да докладват на властите негативните му изказвания; бил арестуван на 16.04.2016 г. (преди опита за преврат в Турция, на 15.07.2016 г.) и освободен на 15.02.2017 г. (общо – 10 месеца), поради липса на доказателства (интервюто от 03.12.2021 г. – л. 83 от делото); минали пет години, след което му казали, че решението на Съда е потвърдено (?!).

При второто интервю е пояснил, че: след освобождаването му от затвора на 15.02.2017 г. са минали пет години, докато излезе първото съдебно решение, с което е бил осъден на девет години лишаване от свобода; след обжалване втората съдебна инстанция намалила присъдата на шест години, с решение от 2019 г.; с решение от м. 06.2021 г. В. съд потвърдил последната присъда, но той разбрал за решението през м. 08.2021 г.; адвокатът му го уведомил, че може да бъде арестуван „след няколко дни“, поради което решил да напусне Турция, след като с майка му, сестрите и децата му решили да замине за Р. България, въпреки че има десетгодишна виза за САЩ, понеже България е член на Европейския съюз. Заявил е, че ако се завърне в Турция го чака затвор от три години и три месеца ефективно, след приспадане на задържането му в затвора; през 2006 г. е получил десетгодишна бизнес - виза за САЩ, а през 2017 г. втора десетгодишна виза; в годината преди да бъде задържан е пътувал до Т. като турист, след което отишъл при брат си и дъщеря си, която учи в А. – САЩ, за около месец; на 18.04.2016 г. при пристигането обратно в Турция е задържан за два дни на летището, след което бил арестуван за вече споменатия период от 20.04.2016 г., до 15.02.2017

г.; твърди, че първото съдебно дело е било образувано срещу него и други осемдесет и девет души, - сред които „най- вероятно има последователи на Ф. Г. и на движението, наречено от турските власти „ФЕТО“; бил обвинен за тероризъм и за критики към правителството; следователите не намерили никакви доказателства в този смисъл, лично за него и отделили неговото дело към друго, в което, заедно с пет други лица бил обвинен, че работи против властта.

В подкрепа на устните си твърдения е представил по време на административното производство фото - копия на: една страница от Решение № 2017/110 на Втори наказателен съд за тежки наказания, [населено място]; 21 страници от Решение № 2019/165 на Районен Апелативен съд в [населено място]; 8 страници от решение № 2021/1424 на Върховен съд на Република Турция; 2 страници от спесимен от подписи и удостоверение за търговска регистрация на неговата фирма; 4 страници от български документи на негови роднини.

С процесното решение на заместник-председателя на ДАБ са обсъдени описаните по – горе твърдения на чужденеца, като е прието, че: „липсват достатъчно добре аргументирани твърдения в полза на търсената закрила; молителят отрича да е членувал в организацията на Ф. Г. и твърди, че е бил осъден по политически причини, единствено заради критики към властта, отправени в социалните мрежи; представените фото копия на решение на наказателен съд за тежки наказания в [населено място] и решение на Районен Апелативен съд показват че Ш. К. действително е осъден на две съдебни инстанции за членство във въоръжената терористична организация „ФЕТО“, но в изброените доказателства липсват посочените от молителя факти и обстоятелства, представени в проведените две интервюта; фото копието на решението на Върховния съд не съдържа името на кандидата за закрила в нито един параграф, поради което обстоятелството, че осъдителната му присъда е потвърдена от трета съдебна инстанция не може да бъде прието за достоверно; търсещия закрила е решил да напусне държавата си на произход преди да използва всички, дадени му от турския закон възможности да обжалва осъдителната си присъда пред Конституционния съд на Турция, пред Европейския съд по правата на човека и пред омбудсмана. В заключение ответникът е обобщил, че „представената бежанска история е достоверна, но с ниска степен на относимост към търсената международна закрила, тъй като: самият чужденец е напуснал държавата си на произход преди да използва всички законови средства за защита срещу отправените му обвинения; за Ш. К. съществуват поне две реални възможности, които са гарантирани от турската държава - К. съд и ЕСПЧ разглеждат хиляди сходни, ако не и идентични дела на турски граждани, обвинени и осъдени за съпричастност към организацията „ФЕТО“, което показва, че делото му не е частен случай; неговата бежанска история е релевантна за получаване на международна закрила по чл. 8, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, но съществуват изключващи клаузи, поради които такава не може да му бъде предоставена; за молителя съществува реална възможност да се завърне в държавата си на произход и да подаде молба за обжалване на осъдителната си присъда пред Конституционния съд и Европейският съд по правата на човека; той не е имал никакви проблеми с държавните и местни власти по време на съдебния процес, поради което за него не съществува опасение, че завръщайки се в Турция ще бъде подложен на преследване и насилие“. В решението са изложени и мотиви за липса на основания да бъде предоставен хуманитарен статут: „няма твърдения, от които да се направи обоснован

извод, че чуждият гражданин може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне; срещу него не са били предприети такива действия нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира; молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 т. 1 и т. 2 от ЗУБ; във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ - установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че Ш. К. е бил принуден да отпътува от Турция, поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота му или личността му, в случай на въоръжен конфликт; спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход; не се установяват разширенията, дадени в Тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на С., по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват единствено, във връзка с прилагане нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ“. Ответникът се позовава и на Справка, вх. № МД-202/29.03.2022 г., относно актуалната обстановка в Република Турция, като интерпретира само правата на мюсюлманското вероизповедание (преобладаващо) и ограничаване религиозните права на немюсюлманските религиозни малцинства, особено тези, които не са признати, съгласно правителствената интерпретация на Договора от Л., от 1923 г.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като споделя крайните изводи за липса на основания да бъде предоставена международна закрила приема, че оспорваното Решение № 4599/27.05.2022 г. на заместник - председателя на ДАБ е правилно, като краен резултат. Съдът не споделя заключенията на ответника за това, че: „Ш. К. действително е осъден на две съдебни инстанции за членство във въоръжената терористична организация „ФЕТО“; „представената бежанска история е достоверна, но с ниска степен на относимост към търсената международна закрила“. Изводът, че Ш. К. е бил осъден от наказателен съд в Турция се основава само на описаните в решението на ответника „една страница от Решение № 2017/110 на Втори наказателен съд за тежки наказания, [населено място]; 21 страници от Решение № 2019/165 на Районен Апелативен съд в [населено място]“ (л.л. 53, 79), които обаче са били представени само като фото-копия. Поради това доказателствената им стойност е дискредитирана, след като изложените в тях данни не са били подкрепени с други преки и/или косвени доказателства. В същото време е отчетено от ответника, че в решението на Върховния съд (л. 31, превод на л. 28) не се съдържа името на Ш. К. и този факт е послужил като основание да направи извода, че „не може да бъде прието за достоверно твърдението, че осъдителната му присъда е потвърдена от трета съдебна инстанция“. Въпреки тези несъответствия Съдът не намира основания (арг. чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК) да отмени Решение № 4599/27.05.2022 г., тъй като приема, че то изпълнява на изискванията за форма (чл. 59, ал. 1 АПК), изводите му като цяло съответстват на материалноправните норми на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, в административното производство са установени всички, релевантни за случая факти и обстоятелства. Очевидно отчитайки липсата на доказателствена стойност на представените съдебни решения, в съдебното заседание адвокатът на жалбоподателя представи същите отново, но с изявлението, че са се снабдили с тях „от електронната система на Окръжен съд – Анкара“.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или

убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея – чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, понеже (както вече се каза) твърденията за ефективно осъждане от наказателен съд в Турция, както и тези за съпричастност на чужденеца към действия против официалната власт са остават недоказани. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Според правилото на § 5, чл. 4, „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени следните условия:

а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба;

б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена“. Настоящият съдебен състав, в контекста на мотивите за недостовърност на преписите от съдебни решения на наказателни съдилища в Р. Турция приема, че за случая, когато „определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства“ не са на изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на, чл. 4, § 5, б.б. „б – д“, да не бъде изисквано потвърждение на спорните аспекти.

Внимателният анализ на описаните в протоколите от двете интервюта разкази сочи на: несъответствия, по отношение периодите, през които се твърди да са се случили изложените обстоятелства; липса на други, макар и косвени, неоспорими доказателства, подкрепящи твърденията, които конструират бежанската история. Ноторно известните факти за реакциите на Турската държава след т., нар. „опит

за преврат“ през 2016 г. са удобен повод за излагане на твърдения за „преследване, основано на различно политическо мнение (см. чл. 8, ал. 1 ЗУБ), респ. за симпатизиране или за съпричастност (членство) към „ФЕТО“ (Фетулахистка терористична организация) с лидер Ф. Г.. Такива твърдения обаче подлежат на доказване. В тази връзка, описаното в решението на Районния апелативен съд (л. 50 от делото) обвинение към Ш. К. е за членство във „ФЕТО“ – обстоятелство, което той всъщност отрича по време на интервюта. Други, конкретни данни за дейността, която се приписва на Ш. К. се съдържат в решението на Съда, в частта „Доказателства“ – три негови публикации в неназовани „социални мрежи“. Описаните в протоколите от интервюта твърдения (цитирани по – горе в настоящото решение) са нелогични и противоречиви - арестуван на 16.04.2016 г. (преди опита за преврат в Турция, на 15.07.2016 г.) и освободен на 15.02.2017 г. (общо – 10 месеца), поради липса на доказателства (интервюто от 03.12.2021 г. – л. 83 от делото); минали пет години, след което му казали, че решението на Съда е потвърдено, като през това време той продължавал да живее в Турция необезпокояван, въпреки притежаването на валидна виза, даваща му право да влиза и пребивава в САЩ и въпреки присъдата от девет години лишаване от свобода, намалена впоследствие на шест години; след обжалване втората съдебна инстанция намалила присъдата на шест години, с решение от 2019 г., но според представеното в съдебно заседание решение (оригинал на л. 157 и превод – л. 256) решението на Окръжен съд – Анкара за потвърждаване на присъда от 6 г. и 03 месеца, е от дата 01.09.2021 г., а решението на първоинстанционния съд (л.л. 158. 159) е с дата 25.08.2021 г.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“. Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Хуманитарен статут (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) може да бъде предоставен на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унищително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Съдът приема, че ответникът обосновано е преценил да отхвърли молбата за закрила. Така, по отношение Ш. К. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като изброените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. „в“ от Директива 2004/83, вр. член 2, б. „д“ от същата, предполагащо

по-свободно приложение и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“. Допълнително представената от ответника справка (л. 102 от делото) не се различава съществено от тази, която административният орган е взел предвид, постановявайки решението си. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Р. Турция. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Ответникът основателно е приел, че изложената по време на интервютата бежанска история не обосновава приложението на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Издаденото от председателя на ДАБ Решение № 4599/27.05.2022 г. следва да бъде оставено в сила, като материално и процесуално правилно, и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Ш. К. – гражданин на Р. Турция, против издадено от заместник - председател на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 4599/27.05.2022 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: